

EGRESSY ZOLTÁN

A katona elbambul

Élettől duzzadó rozmaring- és levendulabokrok között állt meg végre, addigra lassult le annyira, hogy megérezze, előbb-utóbb utolérem, egy lila és egy kék virágsorfal közepén pibent meg, ott adta fel, visszalibegett rám, az arcán bágyadt, zavart, gondolattalan félmosoly, én koncentrálni akartam, nagyon erősen jelen lenni, hiszen jól tudtam, emlékeznem kell majd erre a hatalmas pillanatra, nem érek utol mindennap veszélyes gyilkosokat, szemmel ölhetett, fegyverrel vagy szerelemmel, ezt kellett volna kiderítenem, de a tömény, letaglózó illat elvonta a figyelmemet, mintha szándékosan csinálta volna velem, igen, ő dúsíthatta össze nekem a szép rozmaring és a levendula őrzítő szagát, lerázott, így aztán nem tudom, mit követett el, ki vagy mi elől menekült, azt hitte, üldözöm, pedig csak kíváncsi voltam, álltam sokáig, lecövekelve, borzongatott az a nagy illat, de ölt, valahogy ölt, ez kiderült szelíd macskatekintetéből, nem tévedek ilyesmiben, csak hát kit, miért és hogyan, mire végül nagy nehezen visszaerőttem az agyam rá, eltűnt, messze szállt a széllel, mint aki ott se volt soha.

Az 51-es körzet

Maradt még biztos valami? Hát az eső, az eső mindig biztos, meg te.

Az agresszivitásban leblokkolsz, nem tereped, nem vagy otthon benne.

Ezért jó, amikor avart rugdalsz, ez az összdurvulásod, se te, se szél

*nem tudja arcra űzni, avar nem
támad fejre, felfoghataatlan,
miért.*

*Sebogy se tudsz bántani, látod.
Jövök, megszuttyongathatsz
ezért.*

*Kávéztam. Kávéfolt kijön? Nem
jön ki, egy nő azonban ki tudja
mosni.*

*Belebogarazódtál a fülembe,
belerajzolódsz az arcomba,
félő.*

*Nil admirari, lehetne ez a tetkód,
azt jelentené, ne csodálkozz
semmin.*

*Nem engedné felejtened, csak
az eső biztos, abból is csak a
lágyan*

*permetező. Nézz néha helyettem
magunk mögé, vad helyeken
járunk.*

*Az ötvenegyes körzet egy
nála is titkosabb terület
fedősztorija.*

ORCSIK ROLAND

Karthago

*Előpakoltam a tányérokat
a reggelibe, majd bekapcsoltam
a Bartókot. A kicsalt kézmosás után
a gyerekek is végre az asztalhoz ültek.
Csörögtek a villák s a tompa kések
a fehér porcelántányérokon, aláfestve
Purcell melankóliáját. Emlékezz rám,*